

»Ljudem pomagam v najtežjih trenutkih njihovega življenja«

V naši družbi je smrt še vedno obremenjena s tabuji, strahom in predsodki, za našega tokratnega sogovornika pa je ta del vsakdanjika. Joško Gorenc namreč svoje delo opravlja v pokopališki in pogrebni dejavnosti v družbi Kostak, d. d., in na svoj poklic gleda kot na poslanstvo.

Joško Gorenc

Joško Gorenc je tisti člen v družbi Kostak, s katerim svojci v primeru smrti bližnjega najprej stopijo v stik. »Klice sprejemamo 24 ur dnevno in jaz sem tisti prvi stik, ki poda vse potrebne napotke za ureditev formalnosti. O samem poteku pogreba se svojci nato dogovorijo z referentko oz. vodjo službe, zatem mi poskrbimo za pripravo groba, torej za izkop jame na dogovorjenem mestu, in izvedbo pogrebne slovesnosti.« Poleg našega sogovornika sta v Kostakovi pokopališki in pogrebni dejavnosti zaposlena še dva sodelavca, na pomoč pa jim priskočijo še pogodbeni sodelavci. Teh

je šest. »Oni pomagajo pri nošenju krste ali žare. Na pogrebni slovesnosti pa mora biti prisoten vsaj eden od nas 'rednih', ki s strani referentke oz. vodje službe dobimo vse informacije o podrobnostih pogreba.« Joško je sicer operativni vodja in tudi vodja pogrebniških svečanosti. »Če sem prisoten na pogrebu, potem nastopim in kot nosač in kot vodja izvajanja pogrebniških storitev. Usklajujem se z govorniki, s pevci, trobenčarji in z duhovnikom. Dam torej znak, vendar čim bolj neopazno,« opisuje svoje delo. S počasnimi kretnjami se med seboj sporazumevajo tudi pogrebniški. »Na pogrebu vsi sodelavci približno vemo, kaj bo ... Po toliko letih vsak od nas že ve, kaj mora narediti. Smo dobro uigrani.«

Na tem delovnem mestu je že 25 let in je smrti in pogrebom vajen, vendar ga kakšen primer še zmeraj pretrese. »Sploh, če umre mlad človek. Precej je tudi smrti novorojenčkov in tisto je res hudo.« Kljub temu se trudi, da službe ne nosi domov. Dela se je priučil, dejansko pa pri nas niti ni šole, ki bi izobraževala za ta poklic.

Pogreb je edinstven, neponovljiv dogodek, zato so napake nedopustne. »V prvi vrsti gre za upoštevanje pietete, potrebna sta dostojanstven odnos in primerna urejenost. Za opravljanje tega poklica ni primeren vsak – ne smeš pretirano izstopati, biti

napadalen ali vsiljiv.« Po pokopu poskrbijo še za enkratno ureditev groba, za nadaljnje ureditve nato skrbijo svojci. »Smo pa vedno na razpolago. Vselej povem, če rabite kakšno pomoč, jo dobite. Velikokrat kakšno stvar naredim tudi zaradi dobre volje, tudi kakšno gospo sem že zapeljal domov s pogrebne slovesnosti, če ni imela prevoza.« Velika večina, okoli 90 odstotkov pogrebov je žarnih, dodaja, za klasične pogrebe v krstah pa se odloča vse manj svojcev. »Tako lažje preneseš sam pokop. Pri klasičnem pokopu pa v primeru odprte krste pokojnika primerno uredimo, če pa gre za zaprto krsto, priložimo pokojnikovo fotografijo, da ga bližnji ohranijo v spominu takšnega, kot je bil.«

»VSE MORA BITI BREZHIBNO«

Joško Gorenc smrt sprejema kot nekaj gotovega in življenjskega, a dodaja, da je v našem kulturnem okolju še vedno tabu tema. »Te teme se ljudje nekako izogibajo. Tudi posloviti se želijo na hitro, ne pa biti v vežici uro, dve ali tri. Menim, da to ni pravi odnos do naših pokojnikov.«

Poleg pogrebne se Joško ukvarja še s pokopališko dejavnostjo, ki zajema urejanje pokopališč, vzdrževanje zapuščenih grobov, vzdrževanje okolice pokopališč in čiščenje vežic. »Košnja, obrezovanje dre-

ves, striženje žive meje in urejevanje zapuščenih grobov – to je letno vzdrževanje. Zimsko vzdrževanje pa je čiščenje snega in jesensko pometanje listja po določenih pokopališčih. V pokopališko dejavnost spada še čiščenje vežic.« Joško in njegova dva sodelavca skrbijo za devet pokopališč v občinah Krško in Kostanjevica na Krki, za ostala štiri, skupno jih je namreč trinajst, skrbijo podizvajalci. »Dela je veliko in seveda nas je premalo, da bi imeli vse pod nadzorom. Pogosto se zgodi, da 'zmanjka' kakšna zalivalka z vodo ali pa jih ljudje ne vrnejo tja, od koder so jih vzeli. Letos smo jih že drugič namestili po pokopališčih.«

Joško s seboj nosi veliko zgodb o koncih, a morda ga prav vsakodnevna izpostavljenost smrti toliko bolj obrača v življenje. Rad poje in je vrsto let aktiven v pevskem zboru. »To je moj hobi. V preteklosti sem celo pel v različnih zborih. Pojem ljubiteljsko in včasih s svojo skupino celo pojem na pogrebihih. Tako da sem v dvojni vlogi – in pogrebni in pevec.«